

[Kristen Amby.]

paa dem. Vi har Ret til at fastslaa, hvad vi hævdede ved første Behandling, at man ikke har villet nogen virkelig Forhandling — hvad man har Ret til, man har jo sin parlamentariske Ret i Orden, man har Flertallet; men Regeringen skal ikke sige, at man gerne vil forhandle, og saa demonstrere, at man overhovedet ikke bryder sig om nogen som helst Forhandling med Oppositionen. (*Korsgaard*: Det tør man ikke). Det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger, at det tør man ikke. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret, for begynder man først at forhandle, smuldrer maaske det væk, man har bygget op. (*Indenrigsministeren* [*Bertel Dahlgaard*]: Vi er bange!). Det tror jeg, der er i hvert Fald ikke rationel Grund for denne Stilling.

Anden Næstformand (*Ulrich*): Jeg maa bede den højtærede Minister og det ærede Medlem om ikke at afbryde Taleren.

Kristen Amby: De Ændringer, Ministeren har foreslaaet til sit Lovforslag, er gennemgaaet i Enkeltheder af det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, og det skal jeg ikke gøre igen; men blot sige, at rent bortset fra, hvordan man stiller sig til den Hovedændring, der her er foreslaaet om ogsaa at overføre Medicinaludgifter til den fælleskommunale Udligningsfond — noget, som jeg i og for sig som Hovedregel godt kunde billige under Forudsætning af, at man arbejdede med hele Skatteproblemet — betyder det, som ogsaa rigtigt bemærket, at saaledes som det er udarbejdet her, er de Kommuner, baade Købstadkommuner og Amtskommuner, hvis Udgifter er søgt holdt nede, uden at det er gaaet ud over de syge — det vil ingen paastaa er sket i Odense —, blevet forfordelt. Odenses Udgifter er efter Tal, der foreligger her i Udvalget, 1 Kr. 40 Øre pr. Indbygger. Der skal ydes et Tilskud af 3 Kr., det er Hovedregelen, men dog aldrig mere end $\frac{2}{3}$ af den faktiske Udgift. Det vil sige, at Odense, hvis de vil have Andel i de Penge, bliver nødt til at ændre den Sygehuspolitik, de hidtil har ført. Den bestaar i at forlange 5 Kr. af de syge om Dagen, hvoraf Sygekassen betaler 2 Kr. 50 Øre og den syge 2 Kr. 50 Øre; jeg indrømmer, at i Forhold til københavnske Takster er det en dyr Takst, men 2 Kr. 50 Øre — det er det, man selv skal betale — kan ikke siges at være saa urimelig meget. Følgen af Ministerens Ændringer er, at en By som Odense, i hvert Fald i det Aar, der kommer, hvis de ikke ændrer deres Syge-

husudgifter, skal opkræve op imod et Par Hundrede Tusind Kroner mere i Skat.

Det er ogsaa ganske ejendommeligt, at Ministeren, naar han ændrer sin Indkomstskatteskala, gør det paa den udemokratiske Maade, at man, som der rigtigt er blevet gjort opmærksom paa det af det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, paa 2 000 Kr. forhøjer med 29 pCt., medens man for de meget høje Indtægter ikke forhøjer med mere end omkring 16 pCt. Den Ændring, der er foreslaaet i Ministerens Skatteskala, gaar imod alt, hvad Demokratiet hidtil har hævdet skulde være Lov for Udskrivning af progressiv Skat.

Der er en af Ministerens Ændringer, som vi kan hilse med relativ Tilfredshed. Det er Ændringen under Nr. 14 til § 30 angaaende Udskrivning af personlig Skat til Amtskommunen. Det Forhold, der eksisterede, var nemlig saa urimeligt, at Ministeren altsaa ved at tænke sig nærmere om er kommet til den Anskuelse, at dette burde ændres. Jeg formoder, at ogsaa den meget stærke Henstilling fra det ærede Medlem Hr. Korsgaard under Behandlingen af Lovforslaget om kommunal Skat har bidraget til, at dette er sket. Ændringen falder i hvert Fald i Traad med, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard stærkt kritiserede.

Bortset fra, hvorvidt vi i Princippet kan dele den Anskuelse, der ligger til Grund for disse Ændringer, eller ikke, vil vi ved denne Behandling undlade at stemme ved Afstemningen om de stillede Ændringsforslag, men ved tredje Behandling vil vi, saadan som Lovforslagets Gang har været i Udvalget, og saadan som Regeringen har stillet sig over for Oppositionen, afgjort stemme imod hele Ministerens Udligningsforslag.

Med Hensyn til Venstrepartiets Ændringer maa jeg først have Lov til at udtale min uforbeholdne Anerkendelse af det meget store Arbejde, Partiets Ordfører og formentlig andre Medhjælpere har gjort angaaende dette Problem, et Arbejde, der har været saa meget større, som man, saa vidt jeg forstod, fra Administrationens Side just ikke har været ivrig for at hjælpe de ærede Medlemmer med dette rent saglige Arbejde — hvad jeg slet ikke forstaar Rimeligheden af. Men hvad jeg har at indvende over for den højtærede Ministers og Flertallets Ændringer, maa jeg ogsaa indvende over for det ærede Partis Ændringer: naar hele Sagen skal undersøges — og det skal den jo, det bliver den jo, Skatteproblemet bliver jo undersøgt i en Kommission —, saa synes jeg, at det er en Fore-